

Natalija Šimunović - Cilenšek

HIJACINTA

LIKI :

čebulica hijacinte – **HIJACINTA**

krt– **KRT**

voluhar – **VOLUHAR**

čebulna muha – **ŽERKA**

botrytis cinerea – **BOTRA SIVA PLESEN**

otrok in mami

POVZETEK:

Spomladi čebulica hijacinte pod zemljo čaka na svoje potovanje na plano, ko se bo v prečudovitih barvah razcvetela v gredici.

Škodljivci v podzemnem svetu ne mirujejo in si jo želijo pojesti, uničiti. S pomočjo krta le uspe vzbrsteti v pomladni dan in se kot sinje modra hijacinta roditi prav sredi tlakovanega dvorišča.

STAROSTNA STOPNJA: 3+

GLASBA

HIJACINTA, song

Črne noči štejem, štejem...

V moji gredici še vse je belo,
barve pa sanjam, se z njimi ogrejem:
z rdečo žgečkam se
z rumeno smejim,
sem žalostno rjava
in modro molčim.

Črne noči štejem, štejem...

V moji gredici še vse je pusto
barve pa čakam, že zdaj se smejim:
lila za krila,
roza bo rob,
zelene so žabe
in črn je klop!

Črne noči štejem, štejem...

1. prizor

Podzemlje

HIJACINTA: (*šteje, načrtuje, razmišlja*) Še štiri noči, pa bom končno spoznala, kakšne barve so moji cvetni listi. O, res, težko in temno je življenje podzemne čebulice. Nobenih barv, nič sonca, nobene zabave. Tema, rjava prst in zaloga hrane v mojem trebuhu. To! A je to kakšna zima ? Zgoraj imajo vsaj belo barvo, sneg .

Vsaj upam, no, ker to zame pomeni, da bo moja pot na plan mehkejša in se bom že spotoma napila sveže vode. Tako, zdaj pa moram spat, potrebovala bom veliko moči, da prodrem ven, proti soncu, da se razpočim in požnem svoje sveže listke proti nebu... (*se ji že spi, zeha,*)...pa da pokažem nastavke svojega prekrasnega... rdečega...ne, ne. ..sinje-modrega... mogoče rumenega (*zeh*) cveta..

(*V dremežu sanjari, nato jo zbudi bolečina*)

Au! Au !

ŽERKA: Miruj!

HIJACINTA: Au! Pusti me! (*panično*)

ŽERKA: Miruj, sem rekla!

HIJACINTA: Ja, pa ja! A da me boš ti lahko mirno pikala?

ŽERKA: Uf, kakšna živčna čebulica. Saj te ne bom pikala ! Samo en rovček bom zavrtala v tvoje mastno okroglo telo in frk - bom že v tebi, ne bo te več bolelo. Še čutila ne boš, tudi videla me ne boš več, ne slišala, bom čisto tiho...

HIJACINTA: Kaj ? ...in potem me boš v miru in tišini požrla?

ŽERKA: No, saj lahko prepevaš zraven tisto pesem, ki si jo prej, nama bo še lepše...kako že gre? Črne noči štejem, štejem ...

HIJACINTA: Ja, ja, samo če me boš ti zavrtala in uničila, ne bom nič štela, niti pela. ...Ti...kdo pa pravzaprav si?

ŽERKA: Mmmm, (*še žveči*) Žerka, me veseli!

HIJACINTA: Meni je pa ime Hijacinta in me nič ne veseli. Kar pojdi drugam, Žerka! Čigava pa si, ko si tako nevzgojena ?

ŽERKA:... pff... Čigava si pa ti, ko si tako neumna? Tule živiš, pod zemljo, pa

še nisi slišala za Čebulno muho, a ?

HIJACINTA: Ja, še nisem slišala, da bi muhe pod zemljo letele, no!

Pa tudi podobna nisi muhi. Se oproščam, če sem prva, ki sem ti to povedala.
(*prikrit smeh*)

Muhe letijo po zraku, a veš? (*prizanesljivo, saj se ji zdi, da ima opravka s prismuknjenko*) Ti si pa bolj podobna eni grdi ličinki.

ŽERKA: Joj, ne samo, da si debela, tudi neumna si kot ena čebula!

HIJACINTA: Še žalila me boš, a? A veš kaj, če si ti muha, sem jaz AVION!

ŽERKA: A ja? No, potem si pa avion!

HIJACINTA: Ja, že letim (*se norčuje*) U, letim nad morjem...pa nad Triglavom.
Uaaa!!! Z desne me prehiteva čebulna muhaaaa! Haahaha!

ŽERKA: Ja, ja, čebula neumna, ti se kar norčuj ! Ampak ti nikoli ne boš letela, jaz pa bom. Samo prej te požrem!!!

HIJACINTA: Au! Nehaj ! Pusti me... na pomoč!

/Kar naenkrat glasen pok/

(na prizorišče se prikoplje voluhar).

VOLUHAR: Kaj je zdaj? Kdo dela tak nemir po mojih rovih?

(Hijacinta in Žerka otrpneti, obe se malo ustrašita).

VOLUHAR(*sladko*): Dober dan, gospa čebula.

HIJACINTA: (*afnavo*) O, gospod, nisem še gospa. Gospodična Hijacinta sem.
Me veseli!

VOLUHAR: (*se mu kar sline cedijo*): Ni važno..., ni važno, meni se zdite ena prekrasna, slastna čebula.

HIJACINTA: O, pretiravate...gospod, kako vam je ime?

VOLUHAR: Voluhar. Čisto skromen, urejen, voluhar.

ŽERKA: Prevarant !

VOLUHAR : Ja kdo pa se tule oglašča? (*se zagleda v Žerko*)

A vi delate takšen hrup? A?

Čebulna muha! Se mi je zdelo ...

HIJACINTA: A? A se vam zdi tole muha, gospod Voluhar?

ŽERKA: Sem ti rekla, debelajsa!

VOLUHAR: Žerka, pazite, kako se pogovarjate s Čebulo... slastno Hijacinto, pardon.

(se obrne k Hijacinti) Oprostite ji, gospa, pardon ...gospodična ! Vsa njena

družina je bolj čudna.

Nemarna, stalno se nekaj pretvarjajo, lažejo...

ŽERKA: Tiho, prevarant, ti boš govoril! Po resnici povej, zakaj si prišel!!!

HIJACINTA: Ja pa kako, da je muha? Gospod Voluhar, povejte, no? A se vam ne zdi, da bi morala muha leteti? To je pa čudno, saj tale Žerka nima niti kril!

ŽERKA: phhh, čudno: pa kaj! Vsaj neumna nisem kot ti!

VOLUHAR : Tiho, Žerka !Ne prekinjaj čebule!

HIJACINTA: Hijacinta, gospod Voluhar, Hijacinta.

VOLUHAR:... ni važno. Torej, kot sem rekel. Tole JE čebulna muha.

Le verjemite, čebula, pardon - Hijacinta. Zdaj se sicer dela da NI, ampak JE !

HIJACINTA: Kako?

VOLUHAR: Ah, komplicirano. Torej: ona, veste, je bila včasih res muha.

HIJACINTA: O?

ŽERKA: ...ha, in tudi spet bom! Samo da pomalicam tebe, debelajsa, in se potem zabubim!

VOLUHAR: Tiho! ...no, em, tako, kot je rekla. Ko se Žerka,čebulna muha nažre, gre za doooooolgo časa spat, kot buba.

HIJACINTA: Buba?

VOLUHAR: Točno!Nekaj še bolj nagnusnega kot ličinka, pač. Ko se prebudi, zleze na dan kot ena tečna Čebulna muha, ki leta po zelenjavnem in cvetnem vrtu in poskrbi, da svoja jajčeca zopet izleže blizu ene take debele, lepe čebule (*se ji približa, jo ovohava, sline mu tečejo*)

HIJACINTA: Kaj takega!

ŽERKA: (*jo oponaša*) Kaj takega? Ja, neumnica, če nisi opazila, sem bila pred enim tednom še bela žogica, ki je ležala v tvojem naročju...To sem bila jaz-jajčece, preden sem se spremenila v ličinko-Žerko.

HIJACINTA: Nagravžno!

VOLUHAR Ja, saj sem vam rekel. Nagravžna je cela družina, od prvega do zadnjega.

ŽERKA: No, dovolj govoričenja! Lačna sem in ti tudi, a ne voluhar?

Povej, zakaj si prišel. Povej po pravici gospodični Hijacinti ! Tačas pa jaz zavrtam nov rov vanjo in si jo privoščim.

Za oba jo bo dovolj! Am!

HIJACINTA: Au!

VOLUHAR: *(pravičniško)* Ne! Tega ne boš počela v moji prisotnosti, brzdaj se, pokora! *(jo odstrani od čebule)*

ŽERKA: A bi se me rad znebil, a ne? Saj te poznam, požeruh!

HIJACINTA: Ja, gospod Voluhar, prosim, kar požrite to grozno žuželko, še požeruh vam je rekla!

Jaz je ne morem več prenašat. Navsezadnje me bo še res obgrizla tako močno, da bom zgnila in potem ne bo nič z mojimi listi, z mojim cvetom, ki čaka, da pokuka ven iz zemlje. Prosim, gospod Voluhar!

VOLUHAR: Ampak, gospodična Hijacinta, jaz sem vegetarijanec!

HIJACINTA: Ja, ni važno, vi jo kar pojejte!

ŽERKA: Ti si pa res ena neumna čebula. Vegetarijanec je, čebula čebulasta! Ne bo pojedel mene, ampak tebe!!!

HIJACINTA: Ah, a jo slišite, kako je hudobna, gospod Voluhar, spet laže.

VOLUHAR: Ja, spet laže. Grozno! *(hinavsko)* Gospodična Hijacinta, a bi hoteli malo zapret oči, bi se jaz tačas znebil te nadležne muhe.

HIJACINTA: O, kako prijazno. Samo očke bom zaprla *(spakujoče: hihi)*, in medtem vi tole pokoro uničite, skratka...ja, seveda, gospod Voluhar.

VOLUHAR: Ja, potem se vam pa posvetim *(obetajoče)*

HIJACINTA: *(se ji dobro zdi)*

ŽERKA: O, se ti bo posvetil, ja, zasadil bo svoje zobe v tvoj svetlikajoči trebuh!

VOLUHAR: Ne poslušajte lažnivke, Hijacinta. Štel bom do tri, vi pa zaprite svoje lepe očke.

Ena, dve, TRI

/ponovno glasen padec v rov/

KRT: *(pride, hlastno požre Žerko in rigne)*

HIJACINTA: *(prestrašeno odpre že zaprte oči)*

VOLUHAR: *(je ravno zazijal, da jo obgrize)*

KRT: O, a se pripravljáš na kosilo, sosed? *(še enkrat rigne)*

VOLUHAR: Pacek! Kaj si spet požrl?

KRT: Eh, eno Žerko, samo- za sladico. Ampak ti maš pa čebulo na jedilnem listu, kot vidim ! Haa...

HIJACINTA: Joj, groza!

VOLUHAR: Ah, kaj pa govoriš ? Ravno sem hotel poljubiti gospodično

Hijacinto!

KRT: Ja, ja, ti tvoji poljubi so znani.

HIJACINTA: Torej je res, da bi ti rad požrl mene in ne Žerko? Groza, ti si šele prevarant!

KRT: Ja, čebula naivna, a je rekel, da se bo poročil z vami? *(se zabava)*

VOLUHAR: Tiho bodi pacek nemarni!

KRT: Ja, ja, gospodična Hijacinta: poroko je poleti obljubil tudi zeleni solati, pa potoniki, preden jima je požrl vse korenine in sta šli obe rakom žvižgat! A ne, frajer? Vegetarijanec! A je povedal, da je vegetarijanec?

HIJACINTA: Joj, prevarant! Seveda je povedal, samo nisem vedela, da to pomeni , da me hoče umoriti! Morilec!

VOLUHAR: Gospa!

HIJACINTA: Gospodična !!! *(zdaj v povsem drugačni intonaciji)* In zaradi mene lahko izgineš, od koder si prišel. Baraba vegetarijanska. Pokvarjenec! Marš!

(Voluhar se pobere)

KRT: O, ti si pa huda punca. S teboj se pa ni za hecat.

HIJACINTA: Proč še ti! Mrcina!

KRT: Ne, ljubica, jaz sem pa krt, ne mrcina. In niti malo me ne zanimaš. Jaz imam pa rad kaj bolj mesenega, ha, ha.

HIJACINTA:...ah, saj res, vi ste...ojoj , Žerko ste pojedli, a ne... *(ugotovi, da mu mora biti hvaležna)* A je bila dobra?

KRT: Kar dobra. Malo presuha, ampak..če se ji pa niste pustili nažret čebule, kakšna pa bo...ha, ha *(se glasno smeji svoji šali)*

HIJACINTA: Prosim, gospod Krt, ne se hecat . Jaz sem že čisto preč od teh napadalcev in škodljivcev. Pa samo še ...oooo, samo še tri noči me ločijo do mojega prihoda na dan.

KRT: Aja?

HIJACINTA: Ja, na en lep pomladni dan nameravam pokukati ven, a sem vam povedala, kakšna bom?

KRT: Ne.

HIJACINTA: No saj še ne vem čisto točno. Mogoče bom sinje modra... Ja,

taka lepa roža, s cvetom kot šopek majhnih cvetkov. Vsa dehteča, ljudje se bodo ustavljali, me gledali...punčke me bodo božale, čebelice in metulji bodo sedali name...ah, komaj čakam! Lahko bi bila tudi vijolična, kaj? Mi pristoji vijolična?

KRT:(*se dolgočasi ob lepotnem razmišljanju*) Ja, lahko bi bila vijolična.

Meni je vseeno. Jaz sem »itak farbn blint«. Ne vidim barv. Vseeno ti bom prišel zrahljat zemljo, da se ne boš tako mučila na poti navzgor. Zdaj pa moram še malo krtin naredit, pa kakšnega deževnika pomalicat. Pridem čez par dni zemljo zrahljat.

HIJACINTA: Nasvidenje Krt. Hvala krt!

Joj, zdaj pa res moram spat. Tale borba za preživetje mi je popila še zadnje ostanke hrane, vode, skratka, konec je z mano. Še dobro, da je prišel krt. Zdaj me prav res čaka samo še potovanje k soncu, na zrak, pod modro nebo (*spet zeha*), mogoče bom pa modra kot nebo...Ah ne, kaj pa če bom bela kot sneg? ... o , lahko bi bila rumena kot sonce...

(*Hijacinta zaspi*).

2. prizor

Prizorišče se „zviša“, tako da podzemlje prekriva polovico scene, zgornja polovica pa je že prikaz sveta zunaj. Torej: travnik, drevo, oblak, sonce. Na mestu, kjer je čebulica pod zemljo, zunaj granitne kocke.

HIJACINTA: Spi. (*v ozadju šum dežja*)

GLASBA

BOTRA SIVA PLESEN, Uspavanka za čebulo

Zaspi in sanjaj mokroto, debela čebula.
Pokrijem te s sivo in vlažno odejo,
uspavanko pojem, ti sapo vdahnem
vso gnilo, smrdljivo.

V mojih sanjah vse živo plesni,
najlepši cvet polja sivo trohni.
Spi, sladka čebula , vse živo trohni,
spi sladka čebula, že vse ti plesni.

HIJACINTA: *(se predrami)*

BOTRA SIVA PLESEN: Kaj je ljubica? Lepotica moja speča?

HIJACINTA: U, me zebe...in mokro je *(se ozira naokoli)*.

BOTRA SIVA PLESEN: Ah, to je zato, ker si utrujena. To je zato, ker nisi prebujena. Jaz te bom pozdravila.

HIJACINTA: Ja, utrujena sem že. Čakam, da grem ven, veš? Čebulica Hijacinta sem in samo še,...u, samo dve (zmedeno šteje, razmišlja) ali pa eno noč? Zdaj sem pa zmedena...Koliko časa sem pa spala ? Mislim, da čez dve noči pokukam na plan. Kdo si pa ti?

BOTRA SIVA PLESEN: Jaz sem pa Botra Siva plesen. Zdravnica. Mislim, da ti bom krasno lahko pomagala. Vidim, da potrebuješ zdravilo. Nekam utrujena si, res, za tole svojo pot nujno rabiš zdravilo.

HIJACINTA: Kaj pa vem...Prej sem se bolje počutila, preden si me ti pokrila s svojo sivo odejo.

BOTRA SIVA PLESEN: Ja, mila moja. To se ti samo zdi. Kar tresla si se od mraza v spanju, pa sem te pokrila...

HIJACINTA: *(šklepeta z zobmi)*

BOTRA SIVA PLESEN: Pa namočila. *(zveni srhljivo)*

HIJACINTA : *glasno kihne*

BOTRA SIVA PLESEN: Zdaj te bom pa še napojila.

HIJACINTA: *(malo sumničavo)* A pa bo to dobro? Že zdaj sem tako čudno premočena...Ne vem, botra plesen, če res potrebujem še tvoje zdravilo?

BOTRA SIVA PLESEN: Ah, kaj ti veš, otrok moj. Že sto takih čebul sem pozdravila. Že stotine listov, cvetov, plodov sem pokrila s svojo odejo. Ves vrt sem odela v plesnobo in trohnobo. A veš, kako je to zdravo?

HIJACINTA: A ja? Tega pa nisem vedela. No, potem pa kar, Botra Siva plesen, kje je ta tvoj napitek?

BOTRA SIVA PLESEN: Takoj ti ga pripravim. *(vzame injekcijo)*

HIJACINTA: U. Injekcij se pa bojim! *(slabotno)*

BOTRA SIVA PLESEN: Oh, ne pretiravaj, ljubica. Ti samo malo svoje trudne očke zapri, pa ti vbrizgam čudežno zdravilo v tvoje premraženo in utrujeno telo. Še vedela ne boš.

HIJACINTA: *(se pusti prepričati)* No, naj bo, že mižim.

BOTRA SIVA PLESEN: Ja, tako, ja, zapri oči, jaz pa štejem do tri.

ENA, DVE, TRI

/Zopet glasen prihod. Krt pade v prostor./

KRT: O, dohtarca ! Koga pa misliš pokončat danes? A?

HIJACINTA: *(odpre oči, se zdrzne)*

BOTRA SIVA PLESEN: Krt! Vznemirjaš bolnico! A ne vidiš, da je bolna tale čebulica?

KRT: Bolna ja, že čisto je siva in bo kmalu zgnila, če jo boš ti zdravila, mazačka gnila!

HIJACINTA: Kuku...Krt, a si to ti? *(slabotno, komaj še govori)*

KRT: Kaj je s tabo?

HIJACINTA: Ah, nič hujšega. Zdravnica Siva plesen mi bo zdajle vbrizgala zdravilo in potem krenem počasi...(se izgublja, medli)... počasi ven, na sonce...

BOTRA SIVA PLESEN: Tako, ja, si slišal Krt? Spravi se stran, da ji vbrizgam zdravilo!

KRT: O, dohtarca , o plesnivka, si ti prebrisana. Tole Hijacinto bi rada ugonobila, utopila v svoji plesni, da bo zgnila v mokroti...Ne pa pozdravila! Čakaj, jaz te bom pregnal. Takoj prezračim tale rov in spustim noter malo zraka, da te odpihne pomladanski vetrc, ti mazačka strupena! Na!

(Odkrije rov, da zaveje vanj sveža sapa. Botro Sivo plesen odpihne)

KRT: *(gre k Hijacinti)* Na, Hijacinta, nadihaj se sveže sape, prezračim malo svojo plesnivo skorjo! Skoraj te je ubila Botra Siva plesen.

HIJACINTA: O, zrak, svež zrak, hvala Krt. *(počasi prihaja k sebi)* Kaj ni tale zdravnica hotela, da ozdravim? To je pa čudno, le v kaj me je oblekla in pokrila. Fuj, saj sem vsa mokra in lepljiva.

(se otrese in zdrami)

KRT: Ojoj, čebula draga, ti imaš res več sreče kot pameti. Malo je manjkalo, pa bi te čisto zastrupila Botra Siva plesen.

HIJACINTA: Krt, kako sem vesela, da sem te spoznala. *(ganjeno)* Zdaj si mi že tretjič rešil življenje!

KRT: Ja no, ni kaj..

HIJACINTA: *(se razneži)* Prav res! Ti si moj junak! Najprej si Žerko požrl, nato si spodil gospoda Voluharja in zdaj še tole grdobno Sivo plesen.

Hvala, prijatelj, hvala *(se kar malo hoče pojokat)*

KRT: No, no...Ne se cmerit. A ne bi ti pogledala, na tole svojo biološko uro...em, a ni že čas, da kreneš gor, na sonce? A šteješ noči? Koliko jih je še ostalo?

HIJACINTA: *(Razmisli, šteje)* Joj, saj res! Eno noč sem prespala. Prav skrajni čas je! Če samo še malo ostanem pod zemljo, zamudim pravi trenutek. Zunaj me ravno zdaj čaka prava temperatura, čebelice, sestre narcise, zvončki...

KRT: *(jo prekine)* ...to, ja! In če boš še dolgo govorila, vse zamudiš! Daj, čebula porini svoje liste ven iz ovoja, dvigni se proti soncu.

HIJACINTA: Čakaj, čakaj. Najprej se napnem, da bom kar počila. *(se res napne, da ji počí ovoj)*

KRT: No, tako, zdaj pa ti malo zrahljam zemljo. *(to tudi stori)*

HIJACINTA: Krasno- in zdaj na ENA, DVE, TRI !

KRT: *(pomaga pri štetju)*: ENA, DVE, TRI! *(nič se ne zgodi)* No, a bo kaj?

HIJACINTA: Bo, bo... Še enkrat dajva: Ena, dve, TRI!

KRT: Nič.

HIJACINTA: Nič! *(prestrašeno, nemočno, zaskrbljeno)* Ja ne morem! Ne morem, nisi zadosti zrahljal zemlje!

KRT Ja madonca, brez histerije, ženska. Počakaj! Grem pokukat.

HIJACINTA: *(prestrašeno čaka krta, ki pokuka na plan)*

KRT :*(se vrne in da učeno oceno stanja)* Ja, tlakovec je nad tvojo glavo.

HIJACINTA: Kaj ? *(zdaj že čisto na robu zloma)* Tlakovec? Kakšna žival pa je zdaj spet to?

KRT: Eh, to pa ni žival.

HIJACINTA: Kako da ne? Pa vseeno, požri še ta tlakovec, krt! Pomagaj mi, to je zadnja ovira in moja zadnja minuta časa.

KRT: Ja Hijacinta, oprosti, ampak tlakovcev pa ne jem. Niti jih ne morem premaknit, žal mi je. *(obupano)* Granitna kocka je prav nad tvojo glavo in mislim, da ji ne bova kos.

HIJACINTA: No, evo. *(zdaj v obupu)* Nikoli ne bom izvedela, kakšne barve bodo moji cvetki !!! *(jokajoče)*

KRT: No, no.

HIJACINTA: No, no, kaj? A misliš, da je fino umret? Zgnila bom pod zemljo, ne da bi enkrat videla sonce... *(zdaj pade v jok)*...ne da bi enkrat videla nebo!

KRT: Ah, ne jokaj, prosim...

Takrat oba prisluhneta dogajanju nad zemljo.

*(sliši se zvočni posnetek oddaljenih glasov in v nadaljevanju gibe dveh parov-
rok in rokic)*

Otrok: Mami, mami!

Mami: Kaj je?

Otrok: Poglej!

(mamini koraki odmevajo pod zemljo)

Mami: Kaj naj pogledam?

Otrok: Tukaj hoče nekaj pokukati med kockami!

Mami: O, pa res! Le kaj bi to bilo?

Otrok: Gotovo kakšna miš!

(sliši se praskanje po zemlji, rahljanje tlakovcev)

Mami: Ne, mislim, da je ena čebulica jeseni ostala v zemlji. Potem smo pa kocke položili čez.

Otrok: ...in zdaj hoče ven, a?

Mami: Ja, rastlina, ki bo zrasla iz čebulice zdaj brsti in hoče na sonce.

(praskanje) Malo ji bova pomagala zrahljati tlakovec.

Otrok: A čebulica je tako močna, da ga je kar sama že takole dvignila ? Uau!

Mami: Ja, ne moreš verjeti, kaj?

Otrok: Čakaj, ji bom z lopatko pomagal...

/Sliši se lopatkanje, praskanje.../.

HIJACINTA: *(prestrašeno)* Kakšna žival je bila pa to?

KRT: Človeška.

/zasliši se piš vetra/

HIJACINTA: A čutiš prepih, Krt?

/postaja vse bolj svetlo/

KRT: A postaja vse bolj svetlo?

HIJACINTA: Moji listki se kar sami odpirajo navzgor...rastem, brstim, glej me!!!

(vsa presrečna)

KRT: Vidim, Hijacinta, uspelo ti bo...

HIJACINTA: U, kakšne močne liste sem hranila v svojem tolstem telesu, a vidiš zdaj, a?

KRT: Vidim Hijacinta! Še malo se povzpni, še malo zrasti.

HIJACINTA: *(se pošteno trudi)* Na en, dve, tri, Krt, pomagaj!

KRT in HIJACINTA: EN, DVE, TRI!

Z velikim pokom se razpre prelepa sinje modra hijacinta

/zvočni efekt/

HIJACINTA: Sem že zunaj, hvala Krt, nikoli te ne bom pozabila!

(Glasno kličeta, z odmevom, kot pogovor dveh svetov)

KRT: No, lepo se imej Hijacinta. Kakšne baaaarve si?

HIJACINTA: Sinje mooodra!

KRT: A to je barva nebaaaaa?

HIJACINTA: Ja, v barvi nebaaaaa.

KRT: Kraaasno!

(sam pri sebi) Ah, saj ne vem, kakšna je. No, samo da ji je všeč. *(odide)*

HIJACINTA, song:

Na pomladni dan se grejem, grejem...

V moji gredici vse je živo,
v sinji obleki prepevam s pomladjo,
rdeča je sreča,
rumena žari,
zelena je barva, ki
boža oči.

Na pomladni dan se grejem, grejem.

ZASTOR